

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἢ ὡς ὑπηρεσίαν, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς πατέρας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 5.—Ἑσωτερικοῦ φρ. χρ. 7
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἑξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἐναντι Χρυσόσπηλαιώσεως

Περίοδος Β'.—Τόμ. 2ος.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 21 Ἰανουαρίου 1895

Ἔτος 17ον.—Ἀριθ. 3

ΕΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΙ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΕΚΤΟΡΟΣ ΜΑΛΩ

ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

[Συνέχεια · ἴδε σελ. 9]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

Κακὴν νύκτα διῆλθεν ἡ ἄρρωστος. Ἡ Πετρίνα ἐπὶ τοῦ σανιδώματος κατακειμένη παρ' αὐτῇ, ἐνδεδυμένη ὡς ἦτο, ἔχουσα ἀντὶ προσκεφαλαίου περιώμιον περιτετυλιγμένον, πολλάκις ἐδέησε νὰ ἐγερθῇ νὰ τῇ δώσῃ ὕδωρ, ὅπερ ἐξήρχετο καὶ ἤντλει ἐκ τοῦ φρέατος διὰ νὰ εἶνε δροσερώτερον, διότι ἐπνίγετο καὶ κατετρύχετο ὑπὸ τῆς θερμότητος. Τούναντίον δὲ τὴν αὐγὴν τὸ πρωῒνόν ψυχρός, ἀέιποτε δριμύ ὑπὸ τὸ κλίμα τῶν Παρισίων προσέβαλλεν αὐτὴν καὶ κατελαμβάνετο ὑπὸ ρίγους· ἡ δὲ Πετρίνα περιέβαλλεν αὐτὴν διὰ τοῦ περιωμίου τῆς, τοῦ μόνου ὑπολειπομένου θερμοῦ καλύμματος.

Ἡ Πετρίνα ἤθελεν ὅσον τάχιστα νὰ σπεύσῃ εἰς ἀναζήτησιν ἱατροῦ, ἀλλ' ὥφειλε νὰ περιμείνῃ ἕως ὅτου ἐξυπνήσῃ ὁ Ἀλατόσπυρος· διότι τίναν ἄλλον νὰ ἐρωτήσῃ περὶ τοῦ νόμματος καὶ τῆς διευσθυσεως τοῦ ἱατροῦ ἢ ἐκεῖνον;

Βεβαίως ἐκεῖνος εἴξευρε καλὸν τινὰ ἱατρὸν, καὶ διάσημον, ὅστις ἐπεσκέπτετο τοὺς ἀρρώστους αὐτοῦ ἐφ' ἀμάξης καὶ οὐχὶ πεζὺς ὡς οἱ μηδαμινοὶ ἱατροὶ, τὸν κ. Σανδριέ ἐν ὁδῷ Ριγέττας παρὰ τῇ ἐκκλησίᾳ. Τὴν ὁδὸν δὲ ταύτην ἠδύνατο νὰ εὕρῃ παρακολουθοῦσα τὰς ράβδους τοῦ σιδηροδρόμου μέχρι τοῦ σταθμοῦ.

Ἀκούσασα περὶ διασήμου ἱατροῦ ἐπισκεπτομένου τοὺς ἀσθενεῖς αὐτοῦ ἐφ' ἀμάξης, ἐφοβήθη μήπως δὲν εἶχεν ἱκανὰ χρήματα νὰ τον πληρώσῃ καὶ μετὰ συστολῆς καὶ παραχῆς ἠρώτησε διὰ περιστροφῶν τὸν Ἀλατόσπυρον περὶ ἐκείνου ὅπερ δὲν ἐτόλμα νὰ ἐκστομίσῃ. Τέλος ἐκεῖνος ἐνόησε καὶ εἶπε πρὸς αὐτήν:

«Τί θὰ τοῦ δώσῃς; Αἱ! αὐτός, κορίτσι μου, παίρνει ἀκριβὰ, δύο δραχμοῦλες τὸ ὀλιγώτερον. Καὶ γιὰ νὰ εἶσαι βέβαιη ὅτι ὠρῇ, τὸ καλὸ πού σου θέλω νὰ τοῦ τα δώσῃς ἐπὶ χειρὰς.

Κατὰ τὰς δοθείσας ὁδηγίας εὗρε τὴν ὁδόν, ἀλλ' ὁ ἱατρός δὲν εἶχεν ἀκόμη ἐγερθῇ. Περιμένουσα ἐν τῇ ὁδῷ ἐκάθισεν ἐπὶ λιθίνου ὄρου κειμένου ἔξω τῆς θύρας ἀμαξοστασίου ἐν ᾧ κατεγίνετο τις νὰ ζεύξῃ ἵππον. Οὕτω λοιπὸν θὰ τον σταματήσῃ διερχόμενον, καὶ ἐγχειρίζουσα αὐτῷ τὰς δύο δραχμάς θὰ τον πείσῃ νὰ ἔλθῃ, ὅπερ δὲν θὰ ἔπραττεν, ὡς προσηθάνετο, ἐὰν ἀπλῶς τον παρεχάλει νὰ ἔλθῃ πρὸς ἐπίσκεψιν ἀρρώστου κατοικοῦντος ἐν τῇ μάνδρᾳ τοῦ Ἀλατοσπύρου.

Ὁ χρόνος τῇ ἐφάνη ἀτελεύτητος· ἡσθάνετο δὲ διπλασίαν

« Διῶρθεσε τὴν κόμην αὐτῆς » (Σελ. 18, στήλ. α')

τὴν ἀγωνίαν, καθ' ὅσον ἡ μήτηρ δὲν ἠδύνατο νὰ φαντασθῇ τὴν αἰτίαν τῆς βραδύτητος. Καὶ ἂν μὴ ἐθεράπευεν αὐτὴν πάραυτα, τοῦλάχιστον θὰ ἔπαυε τὰς δόνας τῆς. Ἦδη εἶχεν ἴδῃ ἱατρὸν εἰσερχόμενον εἰς τὸ ἀμάξιόν των ὅτε ἦτο ἄρρωστος ὁ πατήρ τῆς· ἀλλὰ τότε ἦσαν ἐν τόπῳ ὀρεινῷ καὶ ἀγρίῳ, ὃ δὲ ἱατρός, ὃν ἡ μήτηρ εἶχε καλέσῃ ἐξ ἀνάγκης, διότι δὲν εἶχον καιρὸν νὰ ἔλθωσιν εἰς πλησίον τινὰ πόλιν, ἦτο μᾶλλον κουρεὺς ὁμοιάζων πῶς πρὸς γόητα ἢ ἱατρός ἀληθής, ὅποιοι εὐρίσκονται ἐν Παρίσι, σοφός, κύριος τῆς νόσου καὶ τοῦ θανάτου, ὡς ἔμελλε νὰ εἶνε ἐκεῖνος, ἀφ' οὗ τον ἔλεγον διάσημον.

Τέλος ἡ θύρα τοῦ ἀμαξοστασίου ἀνοίγεται καὶ δίφρος πανάρχαιος τὸ σχῆμα, χρώματος κιτρίνου, ἐλκόμενος ὑπὸ ἵππου ἀροτῆρος, ἦλθε καὶ ἐστάθη πρὸ τῆς οἰκίας· σχεδὸν δὲ παρ' εὐθὺς ἐφάνη ὁ ἱατρός, ἀνὴρ ὑψηλός, χονδρός, παχύς, ἔχων κοκκινωπὸν τὸ πρόσωπον καὶ περιβαλλόμενον ὑπὸ γενείου τεφρόχρου, ὅπερ ἐδείκνυνεν αὐτὸν ὡς τινὰ πατριάρχην χωρίου.

Πρὶν ἀναβῇ εἰς τὴν ἀμαξάν, ἦτο πλησίον αὐτοῦ ἡ Πετρίνα καὶ ἔλεγε τὴν αἰτησίαν τῆς.

«Ἐπαίξε ξύλον εἰς τὴν μάνδραν τοῦ Ἀλατοσπύρου; ἠρώτησεν ὁ ἱατρός.

— Ὁχι, ἐξοχώτατε, ἡ μητέρα μου εἶνε ἄρρωστη, πολὺ ἄρρωστη.

— Καὶ τί εἶνε ἡ μητέρα σου;

— Εἴμεθα φωτογράφοι.

Ὁ ἱατρός ἔθηκε τὸν πόδα ἐπὶ τοῦ ἀναβάθρου τοῦ δίφρου.

Ἐκείνη δὲ ζωηρῶς ἔτεινε πρὸς αὐτὸν τὸ δίφραγκον καὶ εἶπεν:

«Εἰμποροῦμεν νὰ σας πληρώσωμεν.

— Τότε τρία φράγκα.»

Προσέθεσεν ἡ Πετρίνα ἐν φράγκον, ἐκεῖνος δὲ ἔλαβε τὸ

χρήμα και το έχωσεν εις τὸ θυλάκιον τοῦ γελέκου του.

«Μετὰ ἐν τέταρτον θὰ εἶμαι πλησίον τῆς μητρὸς σου.»

Ἡ Πετρίνα ἀνεχώρησε τροχάδην, χαίρουσα διότι ἔφερε τὴν χαρμῶσυνον εἰδησιν.

«Θὰ σας ἰάνη, μητέρα, αὐτὸς εἶνε ἀληθινὸς ἰατρός.»

Καὶ ζωηρῶς ἐνησχολήθη περὶ τὴν μητέρα της, τὴν ἐνίψε τὸ πρόσωπον καὶ τὰς χεῖρας, διώρθωσε τὴν κόμην αὐτῆς, κόμην θαυμασίαν, μέλαιναν καὶ μεταξόβδη, ἔπειτα διηυθέτησε τὰ ἐν τῷ ἀμαξίῳ, ἔκρυψε διάφορα πράγματα, ὥστε κατῆντησεν αὐτὸ κενὸν ἐτι μᾶλλον καὶ κατ' ἀκολουθίαν ἐλεεινότερον.

Δὲν παρετάθη πολὺ ἡ ἀγωνία των. Κρότος τροχῶν ἀμάξης ἀνῆγγεϊλε τὴν αἰσίναν τοῦ ἰατροῦ, ἡ δὲ Πετρίνα ἔδραμεν εἰς προὔπαντησιν αὐτοῦ.

«Στὸ ἀμάξιον οὐδὲν εἶχε τὸ κοινὸν πρὸς κατοικίαν, ἀλλ' ὁ ἰατρός ὅμως οὐδόλως ἐφάνη ἐκπληττόμενος, διότι ἦτο συνηθισμένος εἰς πᾶσαν ἀθλιότητα ἐνεκα τῆς πελατείας του. Ἡ Πετρίνα ἦν τὸν ἔδλεπε, παρετήρησεν ἐπὶ τοῦ προσώπου του ὡς τι νέφος, ὅτε εἶδε τὴν ἄρρωστον κατακειμένην ἐπὶ τοῦ στρώματός της ἐν τῷ γυμνῷ ἐκείνῳ χώρῳ.

«Νὰ ἰδῶ τὴν γλῶσσάν σου, φέρε τὸ χέρι σου.»

Οἱ ἀμείβοντες ἐκάστην ἐπίσκεψιν τοῦ ἰατροῦ των διὰ τεσσαράκοντα ἢ ἑκατὸν δραχμῶν, οὐδεμίαν ἔννοιαν ἔχουσι τῆς ταχύτητος μεθ' ἧς διεξάγεται ἡ διάγνωσις τῆς νόσου των πτωχῶν. Ἐν διαστήματι ἐλάσσονι τοῦ ἐνὸς λεπτοῦ τῆς ὥρας ἐγινεν ἡ ἱατρικὴ ἐξέτασις.

«Πρέπει νὰ πᾶς εἰς τὸ νοσοκομεῖον» εἶπε πρὸς τὴν ἄρρωστον.

Μήτηρ καὶ κόρη ἔρρηξαν μίαν καὶ τὴν αὐτὴν κραυγὴν φρίκης καὶ λύπης. «Μικροῦλα, πήγαινε μιά στιγμὴ ἔξω» εἶπεν ὁ ἰατρός ἐπιτακτικῶς.

Ἡ Πετρίνα ἐδίστασεν ἐπὶ δευτερόλεπτον, ἀλλ' ἡ μήτηρ ἔνευσε πρὸς αὐτὴν καὶ ἐξῆλθε μὲν, ἀλλὰ δὲν ἀπεμακρύνθη.

«Δὲν ἔχω ἐλπίδας ζωῆς;» ἠρώτησεν ἡ μήτηρ δι' ἀμυδρὰς φωνῆς.

— Ποίος το λέγει; Ἐχεις ἀνάγκην περιποιήσεως, τὴν ὁποίαν δὲν εἰσπορεῖς νὰ ἔχῃς ἐδῶ μέσα.

— Θὰ ἔχω μαζί μου καὶ τὴν κόρην μου εἰς τὸ νοσοκομεῖον;

— Θὰ ἔρχεται νὰ σε βλέπῃ Κυριακὴν καὶ Πέμπτην.

— Νὰ τὴν ἀποχωρισθῶ! Καὶ τί θὰ γίνῃ χωρὶς ἐμὲ μόνη μέσα εἰς τὸ Παρῖσι; Καὶ τί θὰ γίνῃ ἐγὼ χωρὶς αὐτὴν;

Ἐὰν εἶνε ν' ἀποθάνω, πρέπει νὰ εἶνε τὸ χέρι της μέσα εἰς τὸ χέρι μου.

— Ὅπως δὴποτε δὲν εἰσπορεῖ κανεὶς νὰ σ' ἀφήσῃ μέσα ἑς αὐτὸ τὸ ἀμάξι, ὅπου τὸ

νυκτερινὸν ψῦχος εἶνε θάνατος διὰ σέ. Πρέπει νὰ νοικιάσῃς δωμάτιον εἰμπορεῖς;

— Ἄν δὲν εἶνε διὰ πολὺν καιρὸν, ἴσως εἶνε δυνατόν.

— Ὁ Ἀλατόσπυρος ἐνοικιάζει καὶ δὲν θὰ σας ζητήσῃ ἀκριβά. Ἀλλὰ τὸ δωμάτιον δὲν εἶνε τὸ πᾶν, χρειάζονται φάρμακα, τροφή, περιποιήσις· ὅλ' αὐτὰ θὰ τα ἔχῃς εἰς τὸ νοσοκομεῖον.

— Ἰατρέ μου, εἶνε ἀδύνατον, δὲν εἰμπορῶ νὰ χωρισθῶ τὴν κόρην μου. Τί θὰ γίνῃ;

— Ὅπως θέλεις, δικός σου λογαριασμός. Ἐγὼ εἶπα ὅ τι εἶχον καθήκον νὰ εἶπω.»

Καὶ προσεκάλεσε τὴν Πετρίναν: «Μικροῦλα.»

Ἐπειτα ἐξήγαγε σημειωματάριον ἐκ τοῦ θυλακίου του, ἔγραψε διὰ μολυβδοκονδύλου στίχους τινὰς ἐπὶ φύλλου λευκοῦ χάρτου καὶ τὸ ἀπέσπασε.

«Πήγαινε τὴν συνταγὴν, εἶπε, ἑς τὸ φαρμακεῖον ὅπου εἶνε πλησίον τῆς Ἐκκλησίας, ὅχι εἰς ἄλλο. Θὰ δώσῃς εἰς τὴν μητέρα σου τὸ χαρτάκι ἀριθμ. 1, θὰ τὴ δίδῃς ἀνὰ πᾶσαν ὥραν τὸ ποτὸν ἀριθμ. 2, τὸ κρασί τῆς κίνας πρὸ τοῦ φαγητοῦ, διότι πρέπει νὰ τρώγῃ ὅ τι θέλῃ, πρὸ πάντων αὐγὰ. Θὰ ἔλθω καὶ τὸ βράδυ.

Ἡ Πετρίνα προέπεμψε τὸν ἰατρὸν καὶ τὸν ἠρώτησε:

— Ἡ μητέρα εἶνε πολὺ ἄρρωστη;

— Προσπάθησε νὰ τὴν πείσῃς νὰ εἰσελθῇ εἰς τὸ νοσοκομεῖον.

— Μήπως δὲν εἰσπορεῖτε νὰ τὴν ἰατρεύσετε;

— Ἀναμφιβόλως ἐλπίζω, ἀλλὰ δὲν εἰμπορῶ καὶ νὰ της δώσω ὅ τι εἰσπορεῖ νὰ εὕρῃ εἰς τὸ νοσοκομεῖον. Εἶνε ἀνοησία νὰ μὴ υπάγῃ, καὶ μόνον διὰ νὰ μὴ σε ἀποχωρισθῇ ἀποποιεῖται· σὺ δὲν θὰ χαθῇς, διότι φαίνεται κόρη ἐξυπνὴ καὶ θαρρετή.»

Βαδίζων μεγάλα βήματα ἦλθεν εἰς τὴν ἀμαξίαν του. Ἡ Πετρίνα ἤθελε νὰ τὸν κρατήσῃ νὰ τὸν ἐρωτήσῃ, ἀλλ' ἐκεῖνος ἀνέβη εἰς αὐτὴν καὶ ἀπῆλθεν, ἐκείνη δὲ ἐπανῆλθεν εἰς τὸ ἀμάξιον.

«Τί εἶπεν ὁ ἰατρός; ἠρώτησεν ἡ μήτηρ.

— Ὅτι θὰ σας ἰάνη.

— Τρέξε λοιπὸν εἰς τὸ φαρμακεῖον καὶ φέρε μου καὶ δύο αὐγά. Πάρε ὅλα τὰ χρήματα.»

Ἀλλ' αὐτὰ δὲν ἤρκεσαν. Διότι ὅτε ὁ φαρμακοποιὸς ἀνέγνω τὴν συνταγὴν, κατεμέτρησε τὴν Πετρίναν διὰ τοῦ βλεμματος.

«Ἐχεις νὰ πληρώσῃς;» ἠρώτησε.

Ἐκείνη ἤνοιξε τὴν χεῖρά της.

Ὁ φαρμακοποιὸς ὑπολόγισας τὰς τιμὰς εἶπε:

«Ἐπτάμισυ φράγκα.»

Ἐμέτρησεν ὅσα εἶχεν ἀνὰ χεῖρας καὶ

εὗρεν ἐξ φράγκα καὶ ὀγδοήκοντα πέντε ἑκατοστά, ὑπολόγισας τὸ Αὐστριακὸν φλωρίνιον πρὸς δύο φράγκα· τῇ ἔλειπον ἐξήκοντα πέντε λεπτά.

«Ἐχω μόνον ἐξ φράγκα καὶ ὀγδῶντα πέντε λεπτά» μέσα ἑς αὐτὰ εἶνε ἕνα φιορίνι Αὐστριακόν. Τὸ θέλετε τὸ φιορίνι; — Ἀ! ὄχι βέβαια.»

Τί ποιητέον; Ἰστατο ἐν τῷ μέσῳ τοῦ φαρμακείου ἔχουσα τὴν χεῖρα ἀνοιχτήν, ἀπελπισ κατεπτομένη.

«Ἐὰν ἠθέλετε νὰ πάρετε το φιορίνι, θὰ μας ἔλειπαν ἐξήντα πέντε λεπτά, εἶπε τέλος· σὰς τα φέρω τώρα ἀμέσως.»

Ἀλλ' ὁ φαρμακοποιὸς οὐδένα των συνδυασμῶν ἠθέλησε νὰ ἀκούσῃ, οὐδὲ νὰ δεχθῇ τὸ φλωρίνιον.

«Ἐπειδὴ δὲν εἶνε μεγάλη βία διὰ τὸν οἶνον τῆς κίνας, εἶπε, ἔρχεσθαι καὶ τὸν παίρνεις ἀργότερα. Τώρα ἀμέσως θὰ σου ἐτοιμάσω τὰ ἄλλα φάρμακα καὶ τὸ ποτόν, τὰ ὅποια θὰ σου στοιχίσουν τρία ἡμισυ φράγκα.»

Ἐκ των ἐπιλοίπων χρημάτων ἡγόρασεν ὡά, μικρὸν ἄρτον διὰ νὰ ἀνοίξῃ τὴν ὄρεξιν τῆς μητρὸς της καὶ ἐπανῆλθε τρέχουσα εἰς τὴν μάνδραν τοῦ Ἀλατόσπυρου.

«Τὰ αὐγά εἶνε τῆς ὥρας, εἶπε, τὰ ἐκύτταξαι εἰς τὸ φῶς, κυττάξετε τὸ ψωμί πῶς εἶνε καλοψημένον. Τώρα θὰ φάτε, δὲν εἶν' ἀλήθεια, μητέρα;

— Ναί, ἀγάπη μου.»

Ἀμφότεραι ἦσαν μεστὰι ἐλπίδων καὶ ἡ Πετρίνα πλήρης πίστεως πληρεστάτης· ὅς οὐ ὁ ἰατρός εἶχεν ὑποσχεθῇ νὰ θεραπεύσῃ τὴν μητέρα της, θὰ ἐξετέλει τὸ θαῦμα τοῦτο· διατὶ τάχα νὰ τὴν ἀπατήσῃ; Ὅταν τις ἐρωτᾷ τὸν ἰατρὸν τὴν ἀλήθειαν, ὁ ἰατρός ὀφείλει νὰ τὴν λέγῃ. Θαυμάσιον ὀρεκτικὸν ἡ ἐλπίς. Ἡ ἄρρωστος ἦν ἀπὸ δύο ἡμερῶν δὲν ἠδύνατο νὰ φάγῃ, ἔφαγεν ἐν ὧν καὶ τὸ ἡμισυ τοῦ μικροῦ ἄρτου.

«Βλέπετε, μητέρα, ἔλεγεν ἡ Πετρίνα. — Αἱ, σὰν καλὰ πηγαίνωμεν.»

Ὅπως δὴποτε τὸ νευρικὸν καὶ εὐερέθιστον αὐτῆς κατεπραυνήθη, ἡσθάνθη τινὰ ἀνακούφισιν, ἐκ τούτου δὲ ἡ Πετρίνα ἐπωφελουμένη ἐπορεύθη πρὸς τὸν Ἀλατόσπυρον νὰ τὸν συμβουλευθῇ πῶς ὀφείλει νὰ ἐνεργήσῃ πρὸς πώλησιν τοῦ ἀμαξίου καὶ τοῦ Παλληκαρά.

Καὶ περὶ μὲν τοῦ ἀμαξίου οὐδὲν εὐκολώτερον, ὁ Ἀλατόσπυρος ἠδύνατο νὰ το ἀγοράσῃ ὅπως ἡγόραζε παντοῖα πράγματα, ἐπιπλα, ἐνδύματα, ἐργαλεῖα, ὄργανα μουσικὰ, ὑφάσματα, διάφορα ὑλικά, πράγματα καινουργῇ, πράγματα παλαιά· ἀλλὰ τοῦ Παλληκαρά τὸ ζήτημα δὲν ἦτο τὸ αὐτό.

«Ἐγώ, κορίτσι μου, προσέθηκεν ὁ Ἀλατόσπυρος, ἔξερεις δὲν ἀγοράζω ὡά»

μόνον σκυλάκια ἀγοράζω, λοιπὸν εἰμαι τῆς γνώμης νὰ περιμένωμεν ὡς τὴν

Τετάρτην νὰ τὸν πουλήσωμε ἑς τὸ γὰρδουροπάζαρον.»

Ἀλλ' ἡ Τετάρτη ἀπεῖχε πολὺ, διότι ἐν τῇ ὑπερβολῇ των ἐλπίδων ἡ Πετρίνα ἐφαντάζετο ὅτι πρὸ τῆς ἡμέρας ταύτης ἡ μήτηρ της ἤθελεν ἀναλάβῃ ἱκανὰς δυνάμεις, ὅπως δυνηθῶσι νὰ ἀπέλθωσιν· ἀλλ' ἡ ἀναβολὴ τῆς πωλήσεως ἐνεῖχε τοῦλάχιστον τὸ καλὸν τοῦτο, ὅτι θὰ ἠδύνατο ἐκ τοῦ προϊόντος τῆς πωλήσεως τοῦ ἀμαξίου νὰ παρασκευάσῃ φορέματα χάριν τοῦ ταξιδίου διὰ τοῦ σιδηροδρόμου καὶ τὸ ἐτι καλλίτερον θὰ ἦτο ἴσως δυνατόν νὰ μὴ πωλήσῃσι τὸν Παλληκαράν, ἐὰν τιμὴ ἦν θὰ ἐδίδεν ὁ Ἀλατόσπυρος πρὸς ἀγορὰν τοῦ ἀμαξίου ἥτο ἀρκετὰ μεγάλη· ὁ Παλληκαράς θὰ ἔμενεν ἐν τῇ μάνδρᾳ, καὶ ὅτε ἤθελον φθάσῃ εἰς Μαρωκοῦρ θὰ ἐφρόντιζον νὰ τὸν παραλάβωσι. Πόσον θὰ ἦτο εὐτυχὴς ἡ Πετρίνα νὰ μὴ χάσῃ τὸν φίλον τοῦτον δὲν ἠγάπα τόσο! Πόσον θὰ ἦτο εὐτυχὴς καὶ ἐκεῖνος νὰ ζῇσι τοῦ λοιποῦ ἐν εὐεξίᾳ, ἐγκαθιδρυμένος ἐν λαμπρῷ σταύλῳ, περιπατῶν ὅλην τὴν ἡμέραν εἰς λειμῶνας εὐφόρους, ἔχων παρ' αὐτὸν τὰς δύο κυρίας του!

Ἀλλ' ἐδέησε νὰ καταστείλῃ τὰ ὄνειρα αὐτὰ ἐντὸς ὀλίγων δευτερολέπτων εἶχον δέλθῃ τὸν νοῦν της, διότι ἀντὶ τοῦ ἀπροσδιορίστου ποσοῦ ὅπερ ἐφαντάζετο, ὁ Ἀλατόσπυρος ἐξετάσας ἐπὶ πολὺ καὶ τὸ ἀμάξιον καὶ τὰ ἐν αὐτῷ, ἔδωκε δεκαπέντε μόνον φράγκα.

«Δεκαπέντε φράγκα!» — Καὶ τοῦτο πρὸς χάριν σας· πῆτέ μου τί νὰ τὸ κάνω;

Καὶ διὰ τοῦ ἀγκίστρου, ὅπερ ἀντικαθίστα τὸν ἐλείποντα βραχίονα ἐπληττε τὰ διάφορα μέρη τοῦ ἀμαξίου, τοὺς τροχοὺς, τὸν ρυμόν, ὑψῶνων τοὺς ὤμους μετ' οἴκτου ἅμα καὶ περιφρονήσεως.

Μετὰ πολλὰ τὸ μόνον ὅπερ ἡ Πετρίνα ἠδυνήθη νὰ ἐπιτύχῃ ἦτο νὰ αὖξῃσι ὁ Ἀλατόσπυρος τὴν προσενηθεῖσαν τιμὴν κατὰ δύο φράγκα καὶ πενήτηκοντα ἑκατοστά, καὶ νὰ ὑποχρεωθῇ νὰ διαλύσῃ τὸ ἀμάξιον ὅς οὐ ἀπέλθωσιν, ὥστε νὰ δύνανται νὰ διημερεύσιν ἐν αὐτῷ ἕως τότε· τοῦτο δέ, ὡς ἐφαντάζετο, ἦτο πολὺ προτιμότερον διὰ τὴν μητέρα ἢ νὰ μὲν ἐγκλειστος ἐν τῇ οἰκίᾳ.

Ὅτε δὲ ὁδηγουμένη ὑπὸ τοῦ Ἀλατόσπυρου ἐπεσεκθήθη τὰς δωμάτια, αὐτὰ οὗτος ἠδύνατο νὰ ἐνοικιάσῃ εἰς αὐτὰς, εἶδε πόσον πολυτίμον ἦτο εἰς αὐτὰς τὸ ἀμάξιον· διότι καίτοι ἐλάλει περὶ των κατοικιῶν του μετ' ἀλαζονείας ἴσης πρὸς τὴν περιφρόνησιν πρὸς τὸ ἀμάξιον, ἡ οἰκία αὐτῆς ἦτο τόσο ἀθλία, τόσο ρυπαρά, ὥστε ἡ ἀμυχανία των καὶ ἡ στενοχωρία θὰ τὰς ἠνάγκαζε νὰ τὴν δεχθῶσι.

Καὶ καὶ μὲν οἱ τοῖχοί της καὶ ἡ ὀροφὴ δὲν ἦσαν ἐξ ὑφάσματος ἀλλὰ πλὴν τούτου κατ' οὐδὲν ἦτο καλλίτερον τοῦ ἀμα-

ξίου. Πέριξ αὐτῆς ἦσαν σεσωρευμένα πάντα τὰ ὑλικά τὰ ἀποτελοῦντα τὸ ἐμπορίον τοῦ Ἀλατόσπυρου, τὰ δυνάμενα νὰ ὑπομείνωσι τὰς ἀτμοσφαιρικὰς ἐπηρεάς, οἷον συντρίμματα ὑαλικῶν, ὀστᾶ, παλαιὰ σίδερα, ἐντὸς δὲ αὐτῆς ὁ διάδρομος καὶ δωμάτια σκοτεινὰ, ἐνθα ὁ ὀφθαλμὸς οὐδὲν διέκρινε, περιέχον τὰ ἔχοντα χρεῖαν σκέπης οἷον παλαιόχαρτα, ράκη, φελλούς, κύτταλα ἄρτου, ὑποδήματα καὶ σανδάλια παλαιά, τὰ ἀπειράριθμα ἐκεῖνα πράγματα, τρίμματα παντοῖα, τὰ ἀποτελοῦντα τὰς ἀκαθαρσίας των Παρισίων. Ἐκ των διαφόρων τούτων σωρῶν ἐξήρχοντο δριμεῖαι ὀσμάι κατακαίουσαι τὸν λάρυγγα.

Ἐπειδὴ δὲ ἡ Πετρίνα ἔμενεν ἐνδοιάζουσα καὶ ἐρωτώσα αὐτὴν ἐὰν ἡ μήτηρ της δὲν θὰ ἐδηλητηρίαζέτο ὑπὸ των ὀσμῶν ἐκείνων, ὁ Ἀλατόσπυρος εἶπε βιάζων αὐτήν:

«Ἐλα, τελείωνε καὶ θὰ πλακώσουν τώρα οἱ ἄνθρωποι μου καὶ πρέπει νὰ εἵμαι ἐκεῖ διὰ νὰ παραλάβω καὶ νὰ διαλέξω ὅσα ἔφεραν.

Δὲν μου λέτε, παρακαλῶ, τὰ εἴξευρε ὁ ἰατρός αὐτὰ ἐδῶ τὰς δωμάτια; ἠρώτησεν ἡ Πετρίνα.

— Καὶ βέβαια ὅτι πῶς τα γνωρίζει· ἦλθε τόσες φορὲς ἐδῶ ἑς τὸ πλάγι ὅταν ἐγάτρευε τὴν Μαρκεσία.»

Κατέπεισεν ὁ λόγος οὗτος τὴν Πετρίναν, διότι ἂν οὐ ὁ ἰατρός ἐγίνωσκε τὰς δωμάτια, εἴξευρε τί ἔλεγε συμβουλεύων νὰ ἐνοικιάσωσιν ἐν ἐξ αὐτῶν. Ἀφ' οὐ δὲ Μαρκεσία κατῴκει, καὶ ἡ μήτηρ της ἠδύνατο κάλλιστα νὰ κατοικήσῃ.

«Τοῦτο θὰ σας στοιχίσῃ σαράντα λεπτά τὴν ἡμέραν, εἶπεν ὁ Ἀλατόσπυρος, ἐκτὸς των δεκαπέντε τοῦ γαιθάρου καὶ των τριάντα τοῦ ἀμαξίου.

— Μὰ δὲν τὸ ἀγοράσατε;

— Ναί, ἀλλ' ὅς οὐ το μεταχειρίζεσθε εἶνε δίκαιον καὶ νὰ πληρώνετε.»

Οὐδὲν εὗρεν εἰς ἀπάντησιν ἡ κοραίσ· διότι οὐχὶ κατὰ πρῶτον ἐδλεπε αὐτὴν οὕτω πῶς ἐκδερομένην· πλειστάκις εἶχε πάθῃ δεινότερα ἐτι κατὰ τὸ διάστημα τοῦ μακροῦ ταξιδίου των, καὶ τέλος ἐπίστευσεν ὅτι τοῦτο εἶνε νόμος φυσικὸς περὶ των ἐχόντων ἐπὶ ζήμια των μὴ ἐχόντων.

(Ἐπεται συνέχεια.)

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ι. ΦΕΡΜΙΟΣ

ΑΛΛ' ΑΝΤ' ΑΛΛΩΝ

Εἰς ὑπουργὸς ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ πρώτου βασιλέως τῆς Ἑλλάδος Ὁθωνος, εὐφυῆς ἄνθρωπος, εἶχε σύζυγον ἐπαρχιώτισσαν, ὠραίαν μὲν εἰς τὴν μορφήν ἀλλὰ περιορισμένον πνεύματος. Μίαν ἡμέραν ὁ Ἕλλην ὑπουργὸς ἐπροσκάλεσεν εἰς γεῦμα ἕνα γάλλον περιηγητὴν ὀνομαζόμενον Δενόν, ὅστις εἶχε γράψῃ ἐν περιήγητον ἔργον περὶ Σικελίας.

Ὁ ὑπουργὸς γνωρίζων ἕως ποῦ ἔφθανε τὸ πνεῦμα τῆς συζύγου του, τῇ εἶπε: «Ἀπόψε θὰ ἔχωμεν εἰς τὸ τραπέζι ἕνα περιηγητὴν γάλλον. Τὰ ἔργα του εἶνε εἰς τὴν βιβλιοθήκην μου· διάβασε ὅσα εἰσπορέσῃς, διὰ νὰ εἰσέυρῃς τὸ βράδυ τὴν ὁμιλήσῃς μαζί του. Κύτταξε μὴ το ἱστομονήσῃς: Ταξείδια τοῦ Δενόν.»

Ἡ ὑπουργίνα ὑπεσχέθη ὅτι θὰ ἀναγνώσῃ ὅσον εἰσπορέσῃ περισσοτέρας σελίδας.

Μετὰ δύο ὥρας προσκαλεῖ τὸν ἀνελών της, τὸν ὁποῖον ὁ σύζυγός της εἶχε ἰδιαιτέρον γραμματέα εἰς τὸ ὑπουργεῖον καὶ τῷ λέγει:

— Φέρε μου τὰ Ταξείδια τοῦ... πῶς τον λέγουν... τὸ ὄνομά του τελειώνει εἰς ον.

— Ἐνόησα, ἀποκρίνεται· ἐνόησα τὴν ζητεῖτε. Καὶ πηγαίνει καὶ φέρει τὰ ταξείδια τοῦ Ροβινσῶνος.

Πόσον ὠραῖα ἐπέρασε τὸ ἀπόγευμα ἡ κυρία ὑπουργοῦ· τί διασκεδαστικὸν βιβλίον! Πόσον ἀνυπομονησάν εἶχε νὰ ἰδῇ τὸν παράδοξον ἐκείνον ἄνθρωπον!

Ἐρχετο ἡ ἑσπέρα. Ἡ κυρία ὑπουργοῦ στρέφεται πρὸς τὸν περιηγητὴν:

— Ἐταξείδευσάτε πολὺ, κύριε;

— Ναί, κυρία.

— Τὸ νησί αὐτό, χάρις εἰς ἐσᾶς θὰ μείνῃ πάντα περιήγητο.

Ὁ Δενὸν νομίζει ὅτι πρόκειται περὶ τοῦ ταξιδίου του εἰς τὴν Σικελίαν καὶ ὑποκλίνεται μειδιῶν μετριοφρόνως.

— Ἀλλὰ σῆς θὰ ἐστενοχωρεῖσθε;

— Ἐγώ;... ὦ, διόλου κυρία.

Ὁ ὑπουργὸς ἀνῆσυχος, ἀρχίζει νὰ παρατηρῇ τὴν γυναῖκα του.

— Καὶ τί χαρὰ βεβαίως θὰ αἰσθανθῇκατε ὅταν ἤύρατε τὸν Παρασκευᾶ, τὸν καίμενον τὸν Παρασκευᾶ που ἐγλυτώσατε ἀπὸ τοὺς ἀγρίους...

Ὁ Δενὸν ἐκπληκτος, σιωπᾷ· ὁ ὑπουργὸς ἦτο μακινώδης· οἱ ἄλλοι ὁμοτράπεζοι μόλις ἐκράτουν τοὺς γέλωτας.

Ἡ δυστυχὴς ὑπουργίνα τεταραγμένη παρατηρεῖ τὸν σύζυγόν της, ἔπειτα τὸ πιάτον της, καὶ λέγει μετὰ τὸν νοῦν της.

— Μοῦ φαίνεται πῶς εἶπα κάποια ἀνοησία· καὶ ὅμως ὅλα αὐτὰ τα λέγει τὸ βιβλίον!

ΕΧΑΘΗ!

— Σταμάτη! αϊ, Σταμάτη! πού είσαι;

Ἡ Ἄννα κρατοῦσα τὰς δύο χεῖράς της ἐκατέρωθεν τοῦ στόματός της καὶ μειδιῶσα, ἐφώναζε τὸ ὄνομα τοῦ μικροτέρου της ἀδελφοῦ, ὅστις μετὰ μεσημβρίαν εἶχε παῖξιν πλησίον της.

Ἡ ἡχώ ἐπανελάμβανε «Σταμάτη!

αϊ, Σταμάτη! πού είσαι;... καὶ ὁ Μαῦρος, ὁ σκύλος της ἐγαύγιζεν ὡς νὰ ἐφώναζε καὶ αὐτός.

— Ἀφῆσέ τον... θάρρη... δὲν ἔχομε καιρὸ γιὰ χάσιμο... πρέπει νὰ τελειώσωμε τὴ δουλειὰ πρὶν νυκτώσῃ, εἶπεν ὁ Γιάννης, ὁ μεγαλειότερος ἀδελφός.

Ἦτο δραστηριώτατος, μόνος του δὲ ἀπὸ τὴν αὐγὴν εἶχε θερίσῃ ὀλόκληρον λιβάδι.

— Φέτο πιά θάχωμε χορτάρι! ἔλεγε.

Ἀπὸ τοὺς στοιβαχθέντας σωρούς ἐξήρχετο εὐωδία. Ὁ ἡλῖος ἦτο μαγευτικὸς τὴν ἡμέραν ἐκείνην, τὰ δὲ δρέπανα τῶν θεριστῶν εἶχον ἐργασθῇ τὸσον καλὰ!

Ἄλλ' ἤδη εἶχε βραδυάσῃ.

— Σταμάτη! Σταμάτη!

Ἔλα, θὰ φύγωμε!

Ἡ Ἄννα ἀρχίσασα ν' ἀνησυχῇ ἐξήταζε τριγύρω της.

Τίποτε δὲν ἑδλεπε, τίποτε δὲν ἦκουε.

Μακρὰν ἐφαίνοντο τὰ μοσχάρια ἐπιστρέφοντα εἰς τὸν σταῦλον, καὶ ἡ σκιά τοῦ βουνοῦ.

— Μπαρμπαλιᾶ, μὴν τον εἶδες;

— Ποῖόν; τὸν μικρόν;...

Ναί, θὰ εἶνε ὡς μία ὦρα.

Μπορεῖ νὰνε 'ς τὸ χωριὸ τώρα.

— Αἶ, κοντὰ 'ς τὸ νοῦ κ' ἡ γνῶσι· θάνε 'ς τὸ σπίτι τώρα, εἶπεν ὁ Γιάννης εἰς τὴν ἀδελφὴν του.

Καὶ ἀνεχώρησαν, ἐκεῖνος μὲν κρατῶν τὸ δρέπανον εἰς τὸν ὦμον, ἐκείνη δὲ κουρασμένη καὶ πρὸς τὸν κενὸν κἀνίστρον εἰς τὸ ὅποιον ἦσαν τὸ πρῶτ' αἱ τροφαί.

Ἐν τούτοις σπεύδει τὸ βῆμα, ἀνυπομονεῖ νὰ φθάσῃ εἰς τὴν οἰκίαν των καὶ νὰ ἴδῃ τὴν μορφήν τοῦ ἀδελφοῦ της μετὰ τὰ κατσαρὰ μαλλιά.

— Θά τον μαλώσω, νὰ μάθῃ ἄλλῃ φορὰ!

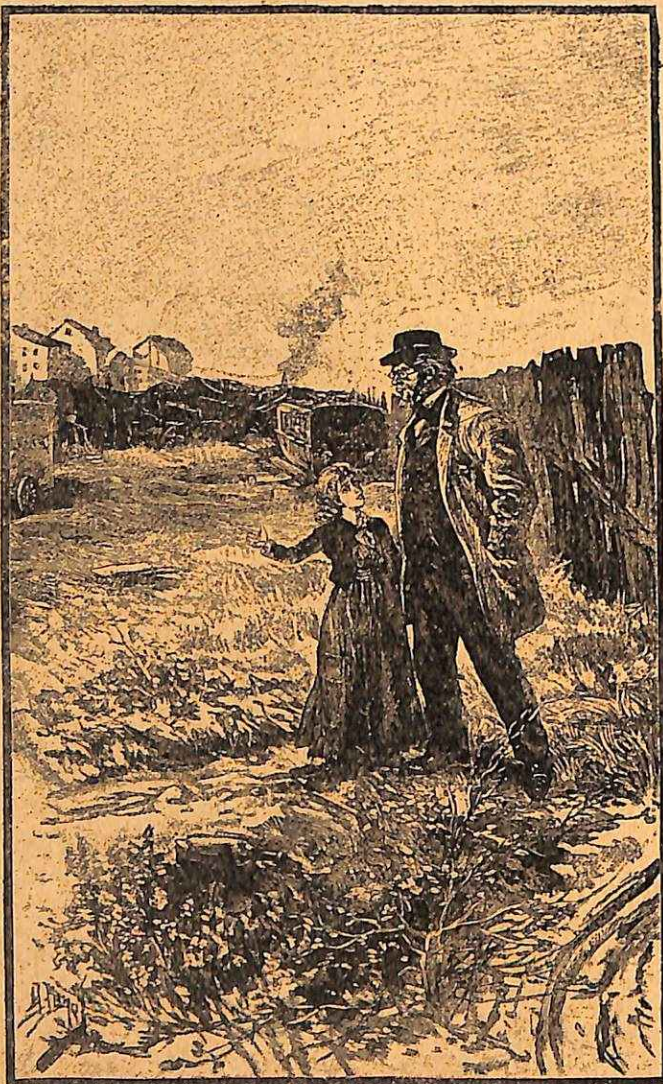
Θά τον μαλώσῃ, ἀλλὰ καὶ θά τον φιλήσῃ. Τὸν ἀγαποῦν τὸσον πολὺ τὸν Σταμάτην, τὸ μικρότερον ἀδελφάκι των.

Τοῦ συγχωροῦν τόσα. Μετὰ τὸν τρόπον που κυττάζει κάμνει τὸν θυμωμένον νὰ λησμονῇ τὸν θυμὸν του.

Ἀλλὰ πρὶν ἀκόμῃ εἰσελθῶν εἰς τὴν οἰκίαν, ἡ μήτηρ της ἀπὸ τὸ κατώφλιον ἐρωτᾷ:

— Ποῦ εἶνε;

Ἡ Ἄννα αἰσθάνεται ῥίγος τότε: ψελλίζει: «θὰ ἔλθῃ». Ἐπειτα δὲ ἐκτὸς ἑαυτῆς τρέχει πρὸς τὸν Μπαρμπαλιᾶν, ὁ ὅποιος ἦλθεν ὁδηγῶν τὸ ποίμνιον.

«Στὸ ἀμάξι μας κατοικοῦμεν» (Σελ. 18, στήλ. α')

— Δὲν ἦλθε!... Τί θὰ γίνωμε, θεέ μου!

Ὁ Γιάννης, ὅστις εἶνε τὸσον ἥσυχος συνήθως, ἀρχίζει νὰ ἀνησυχῇ καὶ αὐτός.

— Τὸ κακόπαιδο! ἀλλ' ἡ τρέμουσα φωνὴ του ἐκφράζει ἀκόμῃ περισσότερον θυμὸν.

Δι' ἀποτόμου κινήσεως σβύνει τὴν πίπαν του, τὴν χώνει εἰς τὸ θυλάκιόν του, λαμβάνει ἕνα φανόν, σφυρίζει εἰς τὸν Μαῦρον νὰ τον ἀκολουθήσῃ καὶ κάμνει νεῦμα καὶ εἰς δύο ὑπηρετάς νὰ ὑπάγωσι μαζί του.

— Γρήγορα! πρὶν μάθῃ τίποτε ἡ μητέρα.

Ἐνύκτωσε· ὁ οὐρανὸς εἶνε ἀστροφεγγής· ἡσυχία ἐπικρατεῖ παντοῦ. Ὅλοι

προχωροῦν διὰ μέσου τῶν ἀγρῶν. Ἡ Ἄννα σιωπηλή, μὲ ὀφθαλμοὺς γεμάτους δάκρυα, αἰσθάνεται τὴν καρδίαν της νὰ κτυπᾷ δυνατὰ.

Μία σκέψις ἐπῆλθε τότε εἰς τὸν νοῦν της, μία φρικώδης σκέψις· ὁ ποταμὸς ὁ ὅποιος ἦτο πλησίον τοῦ λιθαδίου εἰς τινὰ μέρη. Αἱ βροχαὶ εἶχον αὐξήσῃ τὸ ρεῦμά του κατ' ἐκείνας τὰς ἡμέρας, ἡ δὲ μικρὰ γέφυρα, ἡ ὁποία φέρει ἀπὸ τὸ ἐν λιβάδι εἰς τὸ ἄλλο εἶνε τήσων στενὴ!

Τότε ὁρμᾷ πρὸς τὸν ποταμόν, τοῦ ὁποίου τὸ ρεῦμα κινούμενον ὁμοιάζει πρὸς ἀργυρόχρουν ὄφιν.

— Σταμάτη! Σταμάτη! ἀλλὰ τὸ ὄνομα τοῦτο ἐκπνέει εἰς τὰ χεῖλη της.

Ὁ Μαῦρος, χαμηλωμένην ἔχων τὴν κεφαλὴν, στεναρίζει.

Ὁ Μπαρμπαλιᾶς καὶ οἱ βοηθοὶ του ἀνάπτουν τὸν φανόν. «ὦ! δυστυχία! πλησίον τῆς μικρᾶς γεφύρας τί βλέπουν; ἕν μικρὸν ὑπόδημα!

Οἱ ἄνδρες γίνονται ὠχροί· ἡ Ἄννα πίπτει εἰς τὰ γόνατα, μὴ δυναμένη πλέον νὰ βαδίσῃ· νομίζει ὅτι ἐκεῖ εἰς τὸ βάθος τῶν παφλαζόντων κυμάτων, διακρίνεται μίαν γνωστὴν μορφήν μὴ μαλλίᾳ κατσαρὰ.

Μὲ μεγάλας ἀρπάγας ἐξετάζουν τὸν ποταμόν, ἀλλὰ ἐπάνω φέρουν μόνον πλατέα φύλλα νυμφαίων.

— Παραπέρα! παραπέρα! ψελλίζει ὁ Γιάννης.

Ἄλλ' εἰς τὸ ἄκρον τῆς πεδιάδος, μία φωνὴ τοὺς κάμνει νὰ ῥιγῇσιν.

— Ἡ μητέρα! Καὶ ἐκ τοῦ τρόμου των δὲν τη δίδουν ἀπάντησιν.

Καὶ αὐτὴ ἐφοβήθη. Ὁ Σταμάτης δὲν λησμονεῖ ποτὲ τὴν ὥραν τοῦ φαγητοῦ. Πρὶν νυκτώσῃ περιφέρεται περὶ τῆς τραπέζης. Εἰς τὸ δωμάτιον, ὅπου εἶνε ἐστρωμένον τὸ τραπέζι, κανεῖς, οὔτε ὁ Γιάννης, οὔτε ἡ Ἄννα.

Ποῦ εἶνε; Καὶ ὁ Σταμάτης ποῦ εἶνε;

Ἀφίνει τὸ φαγητὸν εἰς τὸ μαγειρεῖον νὰ γίνῃ ὅ,τι θέλῃ. Καὶ ὁρμᾷ καὶ αὐτὴ εἰς τοὺς ἀγρούς, ὁδηγουμένη ἀπὸ ἕν ἀμυδρὸν φῶς, τὸ ὅποιον λάμπει ἐκεῖ πλησίον τοῦ ποταμοῦ.

Διατὶ δὲν ἀπήνητησαν εἰς τὴν κραυγὴν της; Ἐν τούτοις θὰ τὴν ἤκουσαν.

Ἡ ἡσυχία τῆς νυκτὸς εἶνε μεγάλη καὶ μόνον οἱ κασμοὶ τῶν βατράχων διακόπτουν αὐτήν.

Τώρα σιωπᾷ· ἡ ἀγωνία τὴν σφίγγει, νομίζεις, ἀπὸ τὸν λαιμὸν καὶ δὲν εἰμπορεῖ οὔτε νὰ φωνάξῃ πλέον. Πόσον μακρὸς

τὴ φαίνεται ὁ δρόμος! Οἱ πόδες δὲν εἰμποροῦν νὰ τὴν κρατήσουν. Ἀπὸ τὸ μέτωπόν της στάζει κρύος ἰδρὼς. Συλλογίζεται τὸν ἄνδρα τῆς που λείπει. «Πότε θὰ ἔλθῃ;» Καὶ ἡ σκέψις αὕτη τὴν βασανίζει ἀκόμῃ περισσότερον.

Τί; πῶς; τὸ φῶς σβύνει; Αἱ κινούμεναι σκιὰ ἐξαφανίζονται; Ὁ Γιάννης, ἡ Ἄννα ἔγιναν ἄφαντοι;

Ὡθουμένη ἀπὸ ἀκτανίηκτον δύναμιν,

εἰς τὴν ὁποίαν τίποτε δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ ἀντιστῇ, τρέχει, πετᾷ. Ἰδοὺ τὸ λιβάδι, νὰ καὶ ὁ ποταμός· ἡ μικρὰ γέφυρα τρέμει ὑπὸ τοὺς πόδας της.

Μὲ φωνὴν σπαρακτικὴν κραυγάζει:

— Σταμάτη! Σταμάτη! ἐγὼ εἶμαι· ποῦ είσαι;

— Ἐδῶ, μητέρα!

Καὶ μία ξανθὴ κεφαλὴ, μὲ μαλλιά ἐμπερδευμένα, ἐξέρχεται ἀπὸ ἕνα σωρὸν

χόρτου, ἀπὸ τὸν μεγαλιότερον, τὸν εὐωδέστερον σωρὸν, ὅπου ἐπὶ ὥρας ὀλοκλήρους ἐκοιμήθη καὶ εἶδε χρυσᾶ ὄνειρα. Ἡ μήτηρ του, ἡ ἀδελφὴ του, ὁ ἀδελφός του εἶνε πλησίον τεταραγμένοι, τρέμοντες ἀκόμῃ, καὶ τὸ παιδίον ἐννοεῖ τί ὑπέφεραν καὶ ψιθυρίζει:

— Δὲν θὰ το ξανακάμω! ὦ, ὄχι...

Δὲν θὰ το ξανακάμω!

ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ

ΤΡΕΙΣ ΑΓΑΠΗΜΕΝΑΙ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Πόσο εὐτυχισμένα εἶνε τὰ παιδιὰ που ξεύρουν νὰ περιπατοῦν καὶ τρέχουν γοργὰ γοργὰ μετὰ τοὺς ποδάρια των!

Ἡ Μαρίκα ὅμως δὲν ξεύρει νὰ περιπατῇ· εἶνε τόσο μικρὴ ἀκόμῃ· δὲν τὴν σηκώνουν ἀκόμῃ τὰ ποδάρια της καὶ ἄς εἶνε καὶ τόσο παχουλὰ, καὶ σέρνεται μετὰ τὰ τέσσαρα ἡ καίμενη.

Αἶ, τί νὰ γίνῃ· θὰ μεγαλώσῃ καὶ αὕτη μιὰ φορὰ καὶ θὰ τρέχῃ 'ς τοὺς κήπους καὶ θ' ἀναβαῖνῃ βουνὰ νὰ κόπῃ λουλούδια· θὰ τὰς ἀγαπᾷ πολὺ τὰς ἐκδρομὰς ἡ Μαρίκα· φαίνεται ἀπὸ τώρα· ἂν τὴν ἀφήσουν καμμιὰ στιγμὴ μόνῃ της, τρέχει ἐπάνω κάτω, ἀρκουδιστὰ ὅπως λέγουν, πηγαίνει ἀπὸ ἕνα δωμάτιο εἰς ἄλλο, προχωρεῖ ἕως εἰς τὴ σκάλα· καὶ οὔτε νοιώθει πὼς εἰμπορεῖ νὰ πέσῃ, καὶ νὰ κακοπαθῇ. Ποῦ νὰ το ξεύρῃ αὐτὸ ἡ καίμενη ἡ Μαρίκα που εἶνε τόσο μικρὴ ἀκόμῃ.

Δι' αὐτὸ ἡ καλὴ ἡ μαμμὰ της τὴν ἔβαλε εἰς αὐτὸ τὸ ὑψηλὸ σκαμνί που βλέπετε· τὸ κεφάλι της μετὰ τὴν ἀσπρὴ σκούφια ἀκουμβᾷ 'ς ἕνα μαλακὸ προσκέφαλο· ἔτσι ποῦ κάθεται κλεισμένη ὅσο καὶ ἂν κουνᾷ τὰ πόδια της δὲν φοβεῖται νὰ πέσῃ.

Ἀλλὰ ἡ καλὴ της ἡ μαμμὰ ἐφρόντισε νὰ της δώσῃ συντροφιά 'ς τὴ μοναξιά της· τῆς ἔδωκε τὰς δύο καλλιτέρας φίλας της· τὴ Λιλίκα καὶ τὴν Καλομοῖρα· ἡ Λιλίκα εἶνε γατούλα καὶ ἡ Καλομοῖρα εἶνε κούκλα.

Ἦσαν ἐκεῖ ἐπάνω εὐτυχισμένοι καὶ αἱ τρεῖς, ἀλλ' ἡ κούκλα δὲν εἰξεύρω πῶς ἐγλίστησε καὶ ἔπεσε χάμου· ἀπὸ Καλομοῖρα ἔγινε κακομοῖρα· εἶνε ἐξαπλωμένη σὰν πεθαμένη· ἡ Λιλίκα ἐγούρλωσε τὰ μάτια της ἀπὸ τὸν τρόμο καὶ ἡ Μαρίκα συλλογίζεται ἂν πρέπη νὰ βάλῃ τὰς φωνὰς ἢ ὄχι.

Οἱ μικροὶ μου ἀναγνώσται ἄς κάμουν τὴν καλωσύνην νὰ τὴν σηκώσουν τὴν καίμενη τὴν Καλομοῖραν, μὴν πάρουν τὰ κλάμματα τὴν Μαρίκα καὶ ὕστερα ποῖός θὰ τὴν ἡμερώσῃ, ποῦ δὲν εἶνε ἐκεῖ ἡ καλὴ ἡ μαμμὰ της.

ΕΚΡΗΞΙΣ ΗΦΑΙΣΤΕΙΟΥ

Οι σοφοί μᾶς διδάσκουν ὅτι ἄλλοτε, εἰς χρόνους παναρχαίους, ἡ γῆ ἦτο ὑγρὰ μᾶζα, καὶ ὅτι μετὰ παρέλευσιν αἰώνων πολλῶν ἡ ἐπιφάνεια ἐψυχράνθη ὀλίγον κατ' ὀλίγον, καὶ ἐσχημάτισε σκληρὸν καὶ στερεὸν περίβλημα, τὸ ὅποιον λέγεται φλοιὸς τῆς γῆς. Ἐπὶ τοῦ γηγένου τούτου φλοιοῦ ζῶμεν, καὶ τὸν φλοιὸν τοῦτον καλλιεργοῦμεν, αὐτὸν σκάπτουμεν διὰ νὰ ἐξαγάγωμεν τὰ μέταλλα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα εἶνε ἐν μέρει ἐσχηματισμένοι.

Οἱ σοφοὶ δὲν συμφωνοῦν μεταξὺ των ὡς πρὸς τὸ πάχος τοῦ φλοιοῦ τούτου· ἀλλ' οἱ περισσότεροι παραδέχονται ὅτι ὁ γήινος φλοιὸς εἶνε λεπτότερος ἀναλόγως πρὸς τὴν διάμετρον τῆς γῆς, ἀπὸ τὸ κέντρος τοῦ φῶς ἀναλόγως πρὸς τὸν ὄγκον τοῦ φῶς.

Τὸ βάθος τῶν φρεάτων, καὶ τῶν βαθυτέρων ἀκόμη τὰ ὁποῖα σκάπτονται εἰς τὰ μεταλλεῖα, εἶνε ἀσημαντὸν ἀποδεικνύει δὲ μόνον τὸ ἐξῆς· ὅσω βαθύτερον προχωροῦμεν τόσο ἀυξάνει ἡ θερμότης, ὅτι ἡ θερμότης αὕτη εἶνε ἐνὸς βαθμοῦ εἰς κάθε τριάντα μέτρα καὶ ὅτι ἡ θερμοκρασία δὲν μεταβάλλεται. Ἄν τὸ θερμόμετρον δηλαδὴ δεικνύη, ἐπὶ τῇ ὑποθέσει, 24 βαθμοὺς εἰς τετρακοσίων μέτρων βάθος, θὰ μείνῃ πάντοτε εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον, οἰαδήποτε καὶ ἂν εἶνε ἡ ἐξωτερικὴ θερμοκρασία.

Τοῦτο δυνάμεθα νὰ ἐννοήσωμεν καὶ μόνον ἂν κάμωμεν τὸ ἐξῆς πείραμα· τὸ ὑπόγειον τὸ ὅποιον μᾶς φαίνεται θερμὸν τὸν χειμῶνα, μᾶς φαίνεται δροσερὸν τὸ θέρος· διότι ἐκτίθεται ὀλιγώτερον εἰς τὰς μεταβολὰς τῆς θερμοκρασίας.

Τὰ ἀρτεσιανὰ φρέατα, τὰ ὁποῖα σκάπτονται εἰς βάθος ἑξακοσίων ἢ ὀκτακοσίων μέτρων, ἐκδύζουσιν θερμὸν ὕδωρ, ὁμοίως καὶ αἱ θερμαὶ πηγαί· τὰ ὕδατα αὐτῶν ζεσταίνονται εἰς τὰ βάθη τῆς γῆς.

Ὅταν συλλογισθῇ τις αὐτὰ τὰ πράγματα καταλαμβάνεται ἀπὸ τρόμου, διότι ἂν εἶνε ἀληθὲς ὅτι λέγουν οἱ σοφοί· καὶ δὲν ὑπάρχει λόγος ν' ἀμφιβάλλωμεν· ὑπὸ τοὺς πόδας μας εἰς βάθος ἐξήντα ἢ ὀγδοῆντα χιλιομέτρων, αἱ ὕλαι αἱ ὁποῖαι ἀποτελοῦν τὴν γῆν εἶνε πεπυρακτωμένοι, ὀλίγον δὲ κατωτέρω ἀποτελοῦν ἀναλελυμένην μᾶζαν. Καὶ ἐπὶ τοῦ ὕψους τούτου τῆς καυστικῆς λάβας στήρζονται οἱ αἰῶνες οἱ πάγοι, τὰ ἀδιάσπαστα ἐκεῖνα ὄρη, ὡς λέγομεν, τὰ ὁποῖα φαίνονται διαρκοῦντα ὅλην τὴν αἰωνιότητα.

Δὲν εἶνε τώρα καιρὸς νὰ σας ἐξηγήσω πῶς ὁ γήινος φλοιὸς ψυχρανθεὶς ἐρρυτιδῶθη, ὅπως ὁ φλοιὸς μαραμένου μήλου, καὶ ἐσχηματίσθησαν τοιοῦτοτρόπως αἱ ἐξοχαὶ αἱ ὁποῖαι παριστάνουν τὰ ὄρη,

τὰ κοιλώματα, τὰ ὁποῖα ἀντιπροσωπεύουν αἱ πεδιάδες, καὶ αἱ κοῖται τῶν ποταμῶν καὶ τῶν θαλασσῶν. Τὸ περίκλυμμα τοῦτο τῆς γῆς τρίζει κάποτε, καὶ σχίζεται καὶ τότε παράγονται ἐκρήξεις, ἡφαίστεια καὶ σεισμοί.

Οἱ σοφοὶ παραδέχονται γενικῶς ὅτι αἰτία τῶν φαινομένων τούτων εἶνε ἐσωτερικὴ θερμότης· αἱ ὕλαι ἀπὸ τὰς ὁποίας ἀποτελεῖται ἡ γῆ εἶνε ἀναμειγμέναι μὲ μεγάλην ποσότητα ὕδατος· ἀλλ' ὡς γνωστὸν τὸ ὕδωρ ἐν βρασμῷ παράγει ἀτμὸν, ὅστις καταλαμβάνει περισσότερον τόπον παρὰ αὐτὸ τὸ ὕδωρ. Παράδειγμα τὸ κάλυμμα τῆς χύτρας, τὸ ὅποιον ἀνασηκώνεται· ἂν τὸ ἐντὸς τῆς χύτρας νερὸν βράζῃ, καὶ αὕτη ἡ ἰδίᾳ χύτρα, ἡ ὁποία συντρίβεται ἂν εἶνε στεγανῶς κλεισμένη, διότι ὁ ἀτμὸς ἔχει τοιαύτην δύναμιν, ὥστε τίποτε δὲν δύναται νὰ ἀντιστῇ εἰς αὐτόν.

Ἐνίοτε συμβαίνει οἱ ἄνθρωποι οἱ σχηματιζόμενοι εἰς τὰ βάθη τῆς γῆς, μὴ εὐρίσκοντες διέξοδον, νὰ ἀνοίγουν τοιαύτην διὰ μέσου τοῦ γηγένου φλοιοῦ, καὶ νὰ συμπαρυσύρουν ὅλας τὰς ὕλας, αἱ ὁποῖαι βράζουν εἰς τὰ ἑγκατά της.

Τοῦτο λέγομεν ἐκρήξιν ἡφαιστείου. Γνωρίζετε ἀπὸ τὴν ρωμαϊκὴν ἱστορίαν τὴν ἐκρήξιν τοῦ Βεζουβίου, ἥτις συνέβη τῇ 79 μ. Χ. καὶ ἐπέφερε τὴν ἐξαφάνισιν τοῦ Ἡρακλείου καὶ τῆς Πομπηίας, αἵτινες ἐτάφησαν ὑποκάτω ἀπὸ τὴν λάβαν.

Καταστροφὴ ἀκόμη φοβερώτερα, διότι ἐπέφερε τὸν θάνατον εἰς σαράντα χιλιάδας ἀνθρώπους, ἐγένετο πρὸ δώδεκα σχεδὸν ἑτῶν εἰς τὸ στενὸν τὸ χωρίζον τὴν νῆσον Σουμάτρα ἀπὸ τὴν νῆσον Ἰάβαν. Αἰτία ἦτο ἡ ἐκρήξις τοῦ ἡφαιστείου τῆς Κρακατόας.

Τὸ φοβερὸν τοῦτο δυστύχημα συνέβη τὸν Αὐγούστου τοῦ 1883. Ἀπὸ τοῦ Μαΐου ἤδη καπνὸς ἀνέβαινεν ἐπάνω ἀπὸ τὸν κρατῆρα, ἄλλοτε λευκός, ἄλλοτε στακτερός, ἄλλοτε μαῦρος. Ὁ καπνὸς οὗτος ἀνέβαινεν εἰς ὕψος τριακοσίων ἢ τετρακοσίων μέτρων καὶ συνεπυκνῶτο εἰς μαῦρα σύννεφα ὑπεράνω τῆς νήσου Κρακατόας καὶ τῶν πέριξ νήσων· ἀλλὰ ταῦτα ἦσαν μόνον ὁ πρόλογος τοῦ ὅτι ἐμελλε νὰ συμβῇ μετὰ τρεῖς μῆνας, οἱ δὲ κάτοικοι συνειδησμένοι εἰς τὸ φαινόμενον τοῦτο δὲν ἀνησυχῶσαν διόλου.

Τὴν 26 Αὐγούστου περὶ τὴν τετάρτην ὥραν μ.μ. ἰσχυρότατοι κρότοι ἤκούσθησαν ὡς κανονοβολισμοὶ πολλῶν τηλεβόλων· ἐπειτα πυκνὴ στήλη καπνοῦ ἀνυψώθη ἀπὸ τὸν κρατῆρα καὶ κατέπεσεν εἰς τὴν γῆν στάκτη ἀνακατεμένη με λάσπην καὶ ὡς λάβα φλογερά, ἥτις ἀπὸ τὸ ὄρος κατέβη ἕως εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἐξηφανίσθη εἰς αὐτὴν με κοχλασμόν. Συγχρόνως ἐξερράγη καταιγὶς φοβερά. Ἡ βροχὴ τῆς σάκτης ἐξηκολούθει, ἐπέφερε δὲ βαθὺ σκότος, τὸ

ὁποῖον ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν διέσχιζον μόνον ἀπαίσια ἀστραπαί. Συγχρόνως δὲ κύματα ἔχοντα ὕψος τριάντα πέντε μέτρων, δύο φορὰς ὑψηλότερα ἀπὸ τὰς ὑψηλότερας οἰκίας τῶν Ἀθηναίων, ἐφόρμων εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς Ἰάβας καὶ τῆς Σουμάτρας καὶ ἀφῆρπαζον ὅ,τι εὐρίσκον.

Οἱ δυστυχεῖς κάτοικοι καταδιωκόμενοι ὑπὸ τῶν μανιῶδων κυμάτων καὶ περικυκλούμενοι ἀπὸ βαθεῖαν νύκτα ἐζήτησαν καταφύγιον εἰς τὰ πλησίον βουνά, ἀλλὰ ὀλίγοι κατάρθωσαν νὰ φθάσουν εἰς αὐτά.

Μέχρι τῆς μεσημβρίας τῆς ἀκολούθου ἡμέρας, δηλαδὴ ἐπὶ δεκαοκτὼ ὥρας, ἡ στάκτη, ἡ λάσπη, αἱ ἐλαφρόπετραι δὲν ἔπαυον νὰ πίπτουν, ἐκάλυψαν δὲ τὸ μέρος εἰς τὸ ὅποιον δὲν ἐφθασαν τὰ κύματα μὲ στρώμα πυκνὸν πάχους ἐξήντα ἑκατοστομέτρων καὶ εἰσῆρχοντο εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, εἰς τὰ ὦτα καὶ τὴν ῥίνα τοῦ ἀνθρώπου καὶ καθίστων τὴν ἀναπνοὴν σχεδὸν ἀδύνατον.

Μαύρη νύξ ἐξηπλοῦτο ἐπὶ ὅλης τῆς χώρας. Ὅτε δὲ ἐφάνη ἡ ἡμέρα, κατηφὴς καὶ πένθιμος, ἐφώτισε φοβερὸν θέαμα· πόλεις ὁλόκληραι μὲ τοὺς πληθυσμούς των εἶχον ἐξαφανισθῇ, εἰς τὴν Σουμάτραν ἡ Τελοκ-Βετόγγ, εἰς τὴν Ἰάβαν ἡ Βαουτάμνη, ἡ Ἀνζέρη καὶ ὁ φάρος τῆς. Ὅλαι αἱ ἀκταὶ καὶ αἱ ἐπ' αὐτῶν πόλεις εἶχον καταδυθῆσθαι, ἐφαίνοντο δὲ μόνον αἱ κορυφαὶ τῶν ὀρέων προεξέχουσαι τῆς θαλάσσης ὡς νῆσοι. Τόση δὲ ὑπῆρξεν ἡ δύναμις τῶν κυμάτων, ὥστε ἐξεσφενδόνθησαν πλοῖα καὶ ἀτμομηχαναὶ πολλὰ χιλιομέτρα εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῶν νήσων.

Αἱ κισήρεις (ἐλαφρόπετραι) τὰς ὁποίας εἶχεν ἐκβάλῃ τὸ ἡφαιστεῖον ἦσαν τόσοι πολλοί, ὥστε ἐπὶ τινὰ καιρὸν ἡ θάλασσα δὲν ἦτο δυνατόν νὰ πλευσθῇ· διότι, ὡς γνωρίζετε ἴσως, ἡ κισήρις δὲν βυθίζεται εἰς τὸ νερόν, ἀλλ' ἐπιπλέει. Φαντασθῆτε λοιπὸν τὴν κατάπληξιν τῶν πρώτων ναυτικῶν, οἵτινες ἐφθασαν εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη μετὰ τὸ δυστύχημα καὶ δὲν ἠδύναντο ν' ἀναγνωρίσωσι τὸν τόπον, τὸν ὅποιον τόσοι καλῶς ἐν τούτοις ἐγνώριζον. Νῆσοι ὁλόκληροι ἀπερροφήθησαν, καὶ εἰς τὴν θέσιν των ἀνεφάνθησαν νησίδρια, καὶ τὸ ἥμισυ τῆς νήσου Κρακατόας, ἥτις ἦτο τὸ κέντρον τῆς καταστροφῆς, κατεβυθίσθη ὑπὸ τὰ κύματα.

Εἰς μάρτυς αὐτόπτης, ὅστις εὐρίσκειτο ἐπὶ πλοίου ἐτοίμου νὰ ἀποπλεύσῃ ἀπὸ ἑνα λιμένα τῆς Σουμάτρας, κείμενον πλησίον τοῦ μέρους ὅπου συνέβη ἡ καταστροφὴ, διηγείται ὅτι καθ' ὅλον τοῦτο τὸ διάστημα τὸ πλοῖον ἐσείετο ἀδιακόπως ἀπὸ σεισμῶν τῆς θαλάσσης, ὅστις ἄλλοτε μὲν ἔρριπτε τὸ πλοῖον εἰς τὸ ἐν πλευρὸν καὶ ἄλλοτε εἰς τὸ ἄλλο, ἀπειλῶν πᾶσαν στιγμὴν νὰ το συντρίψῃ. Ἐπὶ τοῦ πλοίου οἱ πλεῖστοι

τῶν ναυτῶν καὶ ἐπιβατῶν ἀκόμη ἐνόμιζον ὅτι ἦλθε τὸ τέλος τοῦ κόσμου.

Ὁ διοικητὴς τῆς Ἰάβας κατῳκεῖ εἰς τὴν πόλιν Τσερεγγίν, κειμένην σαράντα ὀκτὼ χιλιομέτρα μακρὰν τῆς Κρακατόας.

Τὴν αὐτὴν ἐκείνην ἡμέραν εἶχε προσκαλέσῃ ὅλους τοὺς ἀξιωματικούς του, τοὺς ἀνωτέρους ὑπαλλήλους μὲ τὰς οἰκογενεῖας των, διὰ νὰ πανηγυρίσῃ μεγάλην ἐορτήν. Οἱ προσκεκλημένοι ἀνερχόμενοι εἰς πολλὰς ἑκατοντάδας, εἶχον συναθροισθῇ εἰς τὸ μέγαρον τοῦ ὅτε ἤρχισεν ἡ ἐκρήξις. Τὸ πρῶτον φοβερὸν καὶ πελώριον κύμα, τὸ ὅποιον ἐξώρμησεν εἰς τὴν ἀκτὴν, ἐσάρωσε καὶ τὸ παλάτιον τοῦ Διοικητοῦ καὶ αὐτὸν τὸν διοικητὴν μὲ τοὺς συγγενεῖς του, πενήντα πέντε τὸν ἀριθμὸν, ὅλους τοὺς ἀξιωματικούς του, καὶ τοὺς ὑπαλλήλους του μὲ τὰς γυναῖκας καὶ τὰ τέκνα των. Ἐξ ὅλης τῆς οἰκογενείας τοῦ διοικητοῦ μόνον δύο ἐξάδελφοί του ἐπέζησαν, οἱ ὅποιοι ἕνεκα ἀσθενείας δὲν ἐπῆγαν εἰς τὸ μέγαρον τοῦ Διοικητοῦ καὶ τοιοῦτοτρόπως ἐσώθησαν.

ΦΙΛΗΠΠΙΣΤΗΜΩΝ

ΤΟ ΔΕΚΑΤΟΝ ΤΡΙΤΟΝ ΓΛΥΚΥΣΜΑ

[Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 14]

— Ὅταν ἀπέθανε ἡ μάνα μου, τῆς ὑπεσχέθηκα νὰ εἶμαι τίμιος κορίτσι καὶ νὰ μὴν ἀπλώσω ποτὲ χερί σὲ πρᾶγμα που δὲν εἶνε δικό μου. Πολλὰς φορὰς σὰν πεινῶ, ὅπως σήμερα, καὶ περνώ κοντὰ ἀπὸ μιὰ κερασιὰ φορτωμένη κατακόκκινα καὶ γλυκὰ κεράσια, μοῦ ἔρχεται ὄρεξι νὰ φάγω, νὰ φάγω πολλά· μὰ θυμοῦμαι τὰ λόγια τῆς μάνας μου καὶ μοῦ φθάνει νὰ τα βλέπω μονάχα.

Ἐγὼ δὲν ἔλεγα τίποτα.

— Μιὰ ἡμέρα ἐπεινοῦσα ἀκόμη πῶς πολὺ καὶ ἀπὸ σήμερα· ἐβγαλα ἕνα δαυκὶ ἀπὸ ἑνα χωράφι, μὰ ὅταν θέλησα νὰ το φάγω, μοῦ φάνηκε πῶς εἶδα τὴν μάνα μου ἐμπρὸς μου κατακίτρινη καὶ τὸ ξαναφύτσα.

Ἐγελούσε ὅπως ὅλοι που ἔχουν τὴν συνείδησιν των ἡσυχῇ.

— Τώρα φεύγω, εἶπε, δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ μου εὐχηθῇ καλὴ ὄρεξι.

Καὶ ἔφυγε τρέχοντας.

Ἐγὼ ἔμεινα ἐντροπισσάμενος. Ἡ συνειδήσις μου μ' ἐφώναξεν ἀπὸ μέσα· «σὺ δὲν εἶσαι τίμιος.» Καὶ ἔκλαια, καὶ ἔκλαια ὅσο ἐσυλλογίζομουν τὸν καλὸν μου τὸν πατέρα που ἦτο τόσον τίμιος. Τί θάλεγε ἂν εἴξευρε πῶς ὁ υἱὸς του ἦτο κλέπτης!

Εἶχε δίκαιον τὸ κορίτσι ἐκεῖνο, ἤμουν κλέπτης. Τί ἐντροπή. Καὶ ἔκλαια!

— Τί κάνεις αὐτοῦ; μοῦ εἶπε ἑξαφνα μία φωνή.

Ἐμπρὸς μου ἦτο τὸ κορίτσι κ' ἔτρωγε τὸ ψωμί του καὶ μ' ἔδλεπε μ' ἐκπληξί που ἦμουν ἀκόμη ἐκεῖ.

— Ἐτσι κάμουν τὰς παραγγελίας;

Ἄλλ' ὅταν εἶδε πῶς ἔκλαια, μοῦ εἶπε μὲ συμπαθητικὴν φωνήν.

— Τί ἔχεις;

— Εἶμαι κλέπτης!

— Σὺ;

— Ναι.

Καὶ τῆς διηγῆθην ὅλην τὴν ἱστορίαν τῶν γλυκύσμων. Ἐκείνη με ἤκουε μὲ σοβαρότητα.

— Ἐρεῖς τί πρέπει νὰ κάμης;

— Ὅχι· ἀλλὰ σὺ που εἶσαι τόσο γνωστικὴ καὶ καλὴ νὰ μοῦ το εἴπῃς.

— Πρέπει νὰ πῇς ὅλη τὴν ἀλήθειαν εἰς τὸν κ. Μακρυστάθη.

— Τί λές; εἶπα μὲ τρόμον.

— Ναι.

— Καὶ σὰν με διώξῃ;

— Δὲν θὰ σε διώξῃ; εἶνε καλός.

— Δὲν μπορῶ... φοβοῦμαι.

— Πάρε το ἀπόφασιν· θάρρω μαζί σου ἴσα μὲ τὸ σπίτι· καὶ θὰ περιμένω ἀπ' ἐξῆς νὰ μου εἴπῃς τί ἔκαμες.

Ἐπῆγα εἰς τὸ σπίτι μὲ μάτια κατακόκκινα.

— Σήμερα δὲν ἦλθες γρήγορα, εἶπεν ὁ κ. Μακρυστάθης· βάλε τὰ γλυκύσματα εἰς τὸν δίσκον.

Ἐκαμα ὅ,τι μοῦ εἶπε.

— Πῶς σήμερα εἶνε ἕνα περισσότερον ἀπὸ ἄλλοτε;

Ἐπεσα εἰς τὰ γόνατα καὶ ἐξωμολογήθηκα τὸ σφάλμα μου.

Μὲ ἤκουε μὲ ὑπομονήν.

— Κακὸ εἶνε αὐτὸ που ἔκαμες, εἶπε μὰ ἀφ' οὗ το ἐνόησες μόνος σου...

— Ὅχι, μοῦ το εἶπε ἡ Γιαννούλα;

— Ποιὰ Γιαννούλα.

— Τὸ πτωχὸ κορίτσι ποῦ το περιφρονοῦν ὅλοι καὶ εἶνε χίλιες φορὰς καλότερον ἀπὸ μένα.

Καὶ διηγῆθην ὅλα ὅσα εἴξευρα.

— Τὸ καίμενο τὸ κορίτσι! εἶπε μὲ ἐυσπλαγχνικὴ φωνή.

— Ἀφ' οὗ ἦλθες μόνος σου καὶ μου τα εἶπες ὅλα, σὲ συγχωρῶ· σὲ κρατῶ εἰς τὸ κτήμα· καὶ ἡ Γιαννούλα θάχῃ ἀπὸ σήμερα μιὰ θέσι ἐδῶ μέσα. Πήγαίνε νὰ τῆς το πῇς.

Φαντάζεσθε πῶς ἔτρεξα.

Ὅταν ἦλθαμε καὶ οἱ δύο ἐμπρὸς εἰς τὸν κ. Μακρυστάθη.

— Εὐχαρίστησε τὴν Γιαννούλα, μοῦ εἶπε· ἂν δὲν νοιώθης ἀκόμη τί μεγάλη ἐκδούλευσις σοῦ ἔκαμε, θὰ το νοιώθης ἀργότερα. Ὅποιος βάλῃ τὸ πόδι του σὲ κακὸ δρόμο εἶνε δύσκολο νὰ ὀδῇ· καὶ πόσοι κλέπται που σαπίζουν εἰς τὰς φυλακάς, εἰς τὴν ἀρχὴν ἐκλεπτον μῆλα.

Εὐχαρίστησε τὸ καλὸ κορίτσι.

Δὲν ἐφύγαμε πλεῖα ἀπὸ τὸ κτήμα.

Αἱ συμβουλαὶ καὶ τὸ καλὸ παράδειγμα

τῆς Γιαννούλας μὲ ὠφέλησαν πολὺ καὶ προώδευσαν καὶ εἰς τὸ τέλος ἀγῶρασα ἐγὼ τὸ μεγάλον αὐτὸ κτήμα μὲ τ' ἀμπελογώροφά του.

— Καὶ ἡ Γιαννούλα, τί ἐγένε παππού;

— Ἐγένε γιαγιά σας, παιδιά μου. Ἀφ' οὗ μ' ἔκαμε τίμιος, ὕστερα μ' ἔκαμε καὶ εὐτυχῇ.

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ ΠΟΛΥΤΡΟΠΟΣ

ΠΕΤΡΑ ΚΑΙ ΣΚΟΛΗΞ

— Πόσο τὴν ἔχω 'ς τὸ στομάχι! ἔλεγε μιὰ πέτρα διὰ τὴν βροχὴν. Ὅλοι τὴν ὑποδέχονται μὲ τόσην εὐχαρίστησιν καὶ χαρὰν. Καὶ τί ἔκαμε τάχα; ὀλίγας ὥρας ἐπιπτε μόνον, τίποτε ἄλλο. Ἀς ἐρωτήσουν καὶ ἐμὲ τὴν δυστυχῇ που κείτομαι ἐδῶ τόσον καιρὸν λησμονημένη. Πάντοτε εἰς τὸ ἴδιον μέρος ἡσυχάζω, καὶ ἂν με ρίψουν καὶ ἄλλοῦ, δὲν παραπονοῦμαι. Καὶ ὅμως οὕτε ἕνα εὐχαριστῶ δὲν ἤκουσα ποτέ. Καλὰ λέγουν ὅτι ὁ κόσμος εἶνε ἀδικος.

— Σιώπα, πέτρα, τῇ λέγει εἰς σκώληξ· δὲν εἴξευρες τί λέγεις· αὕτη ἡ ὀλιγώρορος, ἀλλὰ πολυαγαπημένη βροχή, ἐπότισε, ἐδρόσισε τὴν ξηραμένην γῆν, καὶ ἐξωογόνησε τὰς ἐλπίδας τοῦ γεωργοῦ· σὺ που μουρμουρίζεις μόνον ἀπὸ φθόνον, βαρύνεις τὸ χῶμα ἀδίκως καὶ ἀνωφελῶς.

Πόσοι καυχῶνται πῶς κατὶ κάνουν καὶ αὐτοὶ 'ς τὸν κόσμον· ἀλλ' ἀπὸ τὴν ἐργασίαν των· μένει τόσο κέρδος ὅσον καὶ ἀπὸ αὐτὴν τὴν πέτραν.

[Ἐκ τῶν μύθων τοῦ ΚΡΙΔΩΦ]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ μικρὰ Λιλή ἔμαθε νὰ ἀναγινώσκῃ τὰ κεφαλαία γράμματα τοῦ ἀλφαβήτου.

Ἡ μεγαλύτερα τῆς ἀδελφῇ τῇ λέγει:

— Λιλή, τώρα πλέον ἔμαθες τὰ μεγάλα γράμματα, ἔλα νὰ μάθῃς καὶ τὰ μικρά.

Καὶ ἡ Λιλή, ἥτις θέλει νὰ φαίνεται μεγάλη:

— Καὶ τί! μὴπως εἶμαι μικρὰ ἐγὼ, διὰ νὰ μάθω τὰ μικρά;

Ἐστῆλη ὑπὸ τῆς Αὔρας τοῦ Ἑλισσώτος.

*

Ἐκαυχᾶτο τις ὅτι ἐταξείδευσε εἰς πολλὰ μέρη.

— Τότε θὰ ξέρεσθε ἄριστα τὴν Γεωγραφίαν, τῇ λέγει εἰς τῶν ἀκροατῶν του.

— Τὴν Γεωγραφίαν; ἐκεῖ δὲν ἐπῆγα, ἀλλὰ νομίζω ὅτι ἐπέρασα ἀπὸ πολὺ πλησίον.

Ἐστῆλη ὑπὸ Ἰωάννου Μ. Χρηστίδου.

*

Τὸν Κουφιοκεφαλῆκην συναντᾷ εἰς συμμάθητις του γελῶντα μόνον του.

— Τί ἔχεις καὶ γελᾷς, Κουφιοκεφαλῆκην;

— Μὴν τὰ πρῶτος! θυμῆθηκα κατὶ που διάβασα χθές.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Ναί, Εὐτυχὴς *Θρητή*, καὶ ἀπὸ σὲ καὶ ἀπὸ τὸν ἀγαπητὸν μου ἀδελφόν σου νὰ λαμβάνω ἐπιστολάς θὰ εἶμαι εὐτυχής. Μόνον εἶπέ του νὰ ἐκλέξῃ κανὲν ἄλλο ψευδώνυμον, διότι *Φίλος τῆς Διαπλάσεως* εἶνε κάθε φίλος μου. Καὶ σὺ μὴ κάμνης τὸν κόπον νὰ γράφῃς εἰς χωριστὸ χαρτὶ ἐκάστην λύσιν, ἀλλὰ ὅλας τὰς λύσεις ἐκάστου φυλλαδίου, ὅσας εὐρίσκεις, γράφε τας εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ χαρτὶ.

Καλὲ τὶ λές, μικρὲ μου φίλε Κωστῆ Σομαριῖτα, περὶ δύο μόνων μηνῶν ἤρχισες νὰ διαβάξῃς καὶ γράφεις τόσον καλῶς; Μὰ ἐσένα σοῦ αἰεῖται ἕνας μεγάλος μεγάλος ἔπαινος! Καὶ ὁ Πέτρος δὲν θά μου γράψῃ καὶ αὐτός;

Ρόδον τοῦ "Εσρος" εἶνε ὠραῖον ψευδώνυμον, φιλιτάτη Μ. Π. Αὐτὸ νὰ κρατήσῃς.

Πολὺ καλὰ ἐκθέτεις τὰς ἰδέας σου καὶ τὰ τοῦ ταξιδίου σου, μικροῦλα μου φίλη Κοραλία Π. Μακρῇ μόνον εἰς τὴν ὁρογραφίαν δὲν εἶσαι πολὺ δυνατὴ, ἀλλ' αὐτὴν εὐκολὸν εἶνε νὰ τὴν μάθῃς. Πολὺ εὐτυχῇ γίνονται μαθαίνονσα ὅτι τὸ περιοδικόν μου ὄχι μόνον ἐσὲ κατενθουσιάζει, ἀλλὰ καὶ τοὺς καλοὺς γονεῖς σου.

Μὲ ἀνοικτάς ἀγκάλας; σὲ δέχομαι εἰς τὴν χορείαν τῶν φίλων μου, ἀγαπητὲ Μιχαὴλ Πιάγκε.

Εὐγε! εὐγε! *Ἀρχιναύαρχε Θιμιστόκλεις* πολὺ ἐχάρηκα διὰ τοὺς βαθμοὺς σου. "Ὅλοψ λὶαν καὶ ἀρίστα! Εἶνε καὶ ἡ *Ὁραία Ἀρθοδόξμη* τόσον ἐπιμελής; Φίλησέ τὴν μου, σὲ παρακαλῶ.

Διατὶ εἰς τὸ σκυλῆμα σου ἔδωσες γαλλικὸν ὄνομα, *Εὐαίσθητος Καρδία*, ἀπὸ καὶ σὺ εἶσαι Ἑλληνὶς καὶ αὐτὸ δὲν ἐγενήθη εἰς τὴν Γαλλίαν διὰ νὰ τὸ ὀνομάσῃς *Roi*; Ἐγὼ ὑποθέτω ὅτι δι' αὐτὸ σοῦ ἔφυγε καὶ τὸ ἔχασες. Ἐπῆγε νὰ εὐρὴ ἄλλην κυρίαν, ἡ ὁποία νὰ τοῦ δώσῃ ὄνομα Ἑλληνικόν. Σὲ συγχαίρω διὰ τὰ γενεθλιά σου καὶ εὐχομαι νὰ τα ἐορτάσῃς ἐκατοντάκις ἀκόμη.

Φαντάζομαι τὴν χαρὰν σου, *Περιπλανώμετε* Ὁδηγεῖς, ὅπου μέλλεις νὰ ἴδῃς μετ' ὀλίγον τὴν φιλιτάτην μας Πατρίδα. "ὦ! νὰ ἰδῇς πόσον εἶνε γλυκεία ἡ Ἑλλάς μας!

Τώρα, *Ἐρσαστὴ τῆς Φύσεως*, λαμβάνεις ἐγκαίρως τὰ φύλλα;

"ὦ! βαθύτατα μ' ἐλῆψε ἡ εἰδήσις τοῦ θανάτου τοῦ φιλοστόργου πατρός σου, *Εὐσκίε Πλάτανη*. Τώρα ὅλην σου τὴν ἀγάπην συγκέντρωσέ την εἰς τὴν καλὴν μητέρα σου καὶ διὰ τῆς ἐπιμελείας σου καὶ τῆς ἐναρέτου διαγωγῆς σου χύνε βάλαμον εἰς τὴν πληγὴν τῆς, γενοῦ σὺ ἄγγελος παρηγορίας.

Μ' ἀρέσει τὸ ψευδώνυμόν σου, *Ὁραία Κέρκυρα*, καὶ ἡ ἀπάσας σου νὰ λαμβάνῃς μέρος εἰς ὅλους μου τοὺς διαγωνισμοὺς πολὺ μ' εὐχαριστεῖ.

Καὶ ὑπὸ τὸ νέον ψευδώνυμον, *Δέλτα τοῦ Δονάθεως*, γράφε μου συχνὰ ὅπως καὶ πρίν.

Πόσοι καὶ πόσοι Ἑλληνόπαῖδες ἀγνοοῦν ἀκόμη καὶ αὐτὴν τὴν ὑπαρξίν τῆς «Διαπλάσεως» καὶ πόσον θὰ ἐγίνοντο εὐτυχεῖς καὶ συγχρόνως πόσον θὰ ἦσαν εὐγνώμονες εἰς ὅποιον ἀπὸ τοὺς φίλους μου ἤθελε τοὺς κάμει νὰ τὴν γνωρίσουν, μαρτυροῦν αἱ ἐπιστολαὶ τὰς ὁποίας καθ' ἡμέραν λαμβάνω ἀπὸ τοὺς νεωστὶ ἐγγραφέντας. Μία ἐκ τούτων εἶνε καὶ ἡ τοῦ *Χρυσόμυλλου Πειρατοῦ*, ὁ ὁποῖος ἰδοὺ πῶς ἀρχίζει τὴν πρώτην του ταύτην πρὸς ἐμὲ ἐπιστολήν: «Προσφιλεστάτη μου Διάπλασις, μόλις πρὸ μηνὸς ἔλαβον τὴν ἀφαιον ἡδονὴν νὰ ἀναγνώσω τοὺς δύο σου τόμους

τοῦ 1885 καὶ 1886. Δὲν δύνασαι νὰ φαντασθῇς πόσον ὑπῆρξες φίλη παρήγορος εἰς ἓνα Ἑλληνόπουλον εὐρίσκόμενον μακρὰν τῆς πατρίδος του, δὲν εἰσέβρεις ὅτι ὑπῆρξες ὁ ἀρίστος ἱατρός εἰς μίαν καρδίαν λυπημένην, ἀλλὰ ἐπίσης δὲν δύνασαι νὰ φαντασθῇς πόσον ἀγαπᾷσαι ὑπὸ τῆς παιδικῆς αὐτῆς καρδίας. Πρὸ στιγμῆς μόλις ἀνεγίνωσκον μίαν ἀλληλογραφίαν σου καὶ τότεν ἐμαγεύθην ἀπὸ τὰς μαγικὰς ἐκεῖνας λέξεις, δι' ὧν προσπαγορεύεις τοὺς φίλους σου, ὥστε ἐφώνησα: Μὰ καὶ ἐγὼ θέλω νὰ εἶμαι φίλος σου, Διάπλασις! καὶ παρעυθὺς ἔλαβον τὸν κάλαμον χαράττων τὰς γραμμάς, ἃς ἤδη ἀναγινώσκεις, ὅπως σε παρακαλέσω νὰ με κατατάξῃς εἰς τὴν σειρὰν τῶν φίλων σου.»—Σὲ κατέταξα, *Χρυσόμυλλε Πειρατὶ*, σὲ κατέταξα εἰς τὴν κερδὶαν μου ἔχω θέσιν δι' ὅλους τοὺς Ἑλληνόπαιδας.

Διὰ τὰς ἐγκαρδίου εὐχὰς σου πολὺ πολὺ σὲ εὐχαριστῶ, *Πορθμὲ τοῦ Εὐρίπου*, σφίγγουσα θερμῶς τὴν χεῖρά σου.—Καὶ σὲ, *Κεγκρινάτε*.—Καὶ σὲ, *Ἀργιολούλουδον Ἀθηνῶν*.—Καὶ σὲ, *δαμόνιε Σαίκτηρ*.—Καὶ σὲ, *Ἀδρα τοῦ Ἑλικῶνος* καὶ *Ἑλικωνίως Παρθένος*.—Καὶ σὲ, *Ἀνδρεῖτε Στρατιῶτα*.—Καὶ σὲ, *Ἰωάννη Μ. Χρηστοῖδη*.—Καὶ σὲ, *Ταπεινὸν Ἰορ*.—Καὶ σὲ, *Ἀδελφ*.—Κοι σὲ, *Ἀφρικανικὸν Λέων*.—Καὶ σὲ, *Μικρὲ Εὐρυτᾶν*.

Τώρα εἶσαι ἐντελὴς καλῶς, *Λεοντόκαρδε Λεωνίδα*; Γράφε μου λιγὸν συχνά.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

(Δι' λύσεις στέλλονται μέχρι 21 Φεβρουαρίου)

36. Λεξιγράφος.

Εἰς τὰ γράμματα τὴν πρώτην συλλαβὴν μου [ὅτι ζήτησης, τὴν ἀκόλουθον δὲ λέξιν ζήτησον εἰς τὸ Δίγαβιον. Δι' αὐτὴν δὲ λέξιν ἄλλην εὐκολὴν θὰ σχηματίσῃς, Ζῶον φορητὴν δηλοῦσαν ἀλλ' οὐχὶ ἐκ τῶν ὠραίων.

37. Συλλαβογράφος.

Γράμματα ἓν, δύο, τρία, Σεβαστὴ γυνὴ ἓν Τροίᾳ.
Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Φιλέγγου Χελιδόνας.

38. Στοιχειόγράφος.

Εἶμαι δυσῶδες, ἀλλ' ἐὰν τὸ τρίτον μου κλαδεύσῃς, Ἄνθος παράγεις εὐσσομον, χωρὶς νὰ με φυτεύσῃς.

39. Αἵνεγμα.

Εἶμαι: κολώνα ἀσπρη μεγάλη
Κ' ἐκπέμπω φλόγας ἀπ' τὸ κεφάλι
Κ' ἐνόσφ λάμπω δάκρυα χύνω
Καὶ τέλος πάντων χάνομαι σβύνω.
Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Αἰκίου Ἀριστείδου.

40. Ἑρώτησεις.

Συνήντησα καθ' ὅδον ἀνθρώπον ἔχοντα ἑπτὰ θυγατέρας· ἐκάστη θυγάτηρ εἶχεν ἑπτὰ φίλας, ἐκάστη φίλη εἶχεν ἑπτὰ κλωθούς, ἐκάστος κλωθὸς εἶχεν ἑπτὰ πηνά.

Πόσους συνήντησα;

41. Κεκρυμμένον κυδόμενον.

1. Ἡ Ἑλλάς πρὸς τὸ 1821 ἔβριθεν ἀρματωλῶν.
2. Μὴ ἀναβάλλῃς διὰ τὴν αὐρίον, ὅτι δύνασαι νὰ κάμῃς σήμερον.
3. Ἄγαπῶ τὴν «Διάπλασιν» ὡς τὴν μόνην μου φίλην.
4. Ὁ Πλούτων ἀνῆρπασε τὴν Περσεφόνην.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Κωμικοῦ Ἀριστοφάνους.

42. Ἀστὴρ.

+ + + Νὰ ἀντικατασταθῶσιν οἱ
+ + + σταυροὶ διὰ γραμμάτων οὐ-
+ + + τως ὥστε ὀριζοντίως νὰ ἀνα-
+ + + γινώσκεται τὸ ὄνομα πῶλεως
+ + + τῆς Ἑλλάδος, καθέτως τὸ
+ + + ὄνομα χώρας τῆς Ἀμερικῆς
+ + + καὶ διαγωνίως τὸ ὄνομα χῶ-
+ + + ρας τῆς Εὐρωπαϊκῆς Τουρκίας καὶ πηνου.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἑσπερίου.

43. Κρικωτόν.

καλὴ Εἰς τὴν θέσιν τῶν
+ + + σταυρῶν νὰ τεθῶσι
+ + + ροιὰ λέξεις τοιαῦται ὥστε ἡ
+ + + προηγουμένη μεθ' ἐκά-
+ + + ὅς στις τούτων νὰ ἀπαρ-
+ + + τίσῃ νέαν λέξιν ὡς καὶ
+ + + εἰς ἐκίστη τούτων μετὰ
+ + + τῆς ἐπομένης ἄλλην πάλιν λέξιν.

Ἡ ὁρογραφία εἰς τὸν σχηματισμὸν τῶν λέξεων παραδίδεται.

Ἐστᾶλη ὑπὸ Θεμιστοκλέους Ἀ. Χρηστοφίλου.

44-46. Κεκρυμμένα ὀνόματα νήσων.

1. Ἐκαστος τῶν θεῶν τέχνην ἥτινα ἔχει θεοῦ καὶ ἀνθρώποις χρησίμην.
2. Ὁ κακῶς διανοηθεὶς ὑπὲρ τῶν ἰδίων οὐδέποτε καλῶς βουλευσεται περὶ τῶν ἄλλοτρίων.
3. Ὁ Σπερχεὶος εἶνε ποταμὸς τῆς Ἑλλάδος.

Ἐστᾶλη ὑπὸ Ἰωάν. Α. Θεοφιλοπούλου.

47-51. Μαγικὸν γράμμα.

Δι' ἀντικαταστάσεως ἐνὸς γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῶσιν ἄλλα: τόσαι λέξεις: Ὀλκάς, λάρος, νόμος, ὄρκος, ἔρπω.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Χιόνης τοῦ Παρνασσού.

52. Κρυπτογραφικόν.

1 2 3 4 5 6 7 2 8 9 2 5 10 11 = Ζῶον.
2 10 2 1 6 11 = Βασιλεὺς ἀρχαῖος.
3 2 10 2 = Θυγάτηρ Ἀτλαντός.
4 8 2 = Θεὰ τῶν ἀρχαίων.
5 2 10 6 11 = Βασιλεὺς τῶν Θηβῶν.
6 3 4 8 6 11 = Ποιητὴς ἀρχαῖος.
7 2 8 2 5 6 11 = Πλοῖον ἱερὸν.
8 4 3 2 = Μέρρος τοῦ λόγου.
9 4 5 6 11 = Νῆσος τῆς Ἑλλάδος.
10 9 4 = Ὄρος τῆς Κρήτης.
11 2 3 6 11 = Νῆσος τῆς Τουρκίας.

Ἐστᾶλη ὑπὸ Δημ. Βούτ. Τρίγκα.

53. Διπλὴ ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικά γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ὡς καὶ τὰ δεύτερα, ἀλλ' ἀντιστρόφως ταῦτα ἀναγινωσκόμενα, ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα περιφύμου ποιητοῦ τῆς ἀρχαιότητος.

1. Ὄρος τῆς Ἑλλάδος.
2. Ἐπίρρημα χρόνικόν.
3. Θεὰ.
4. Ποταμὸς τῆς Εὐρώπης.
5. Υἱὸς τοῦ Ἡρακλέους.
6. Ἀρχαῖος νομοθέτης.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ταπεινοῦ Ἰου.

54. Ἑλλειποσύμφωνον.

ω—ααω—η—υα—οεαα—αι—ω—αω—εω—αεαα.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἰωάννου Δ. Δοῦμ.

55. Φωνηεντόλεπον.

Μ—χρς—δ—τν—δσ—τχ—τ—λλ.
Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Λουκούργου.

56. Γρίφος.

Οὐδ' εἶπε
ο πύω ι α α
εἶπε ἔρπων.

Ἐστᾶλη ὑπὸ Ἰωάννου Μ. Χρηστοφίλου.

Τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν ἀποστέλλεται κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον, ἐκδότην τῆς *Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν*, εἰς Ἀθήνας, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, χαρτονομισμάτων παντὸς Κράτους, χρυσοῦ, τοκομεριδίων, συναλλαγματικῶν ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς. Ποσὰ μικρότερα τῶν 5

Παραπονα περὶ μὴ λήψεως φύλλων γινόμενα μετὰ παρέλευσιν δεκαπενθήμερου τὸ πολὺ ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τῶν εἰσὶν ἀπαράδεκτα.

φράγκων, ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, εἶνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματόσημον. Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιώσιν ἡμῖν ἐγκαίρως τὴν νέαν των διεύθυνσιν, συναποστέλλοντες τὴν παλαιάν των διεύθυνσιν καὶ 25 λεπτῶν γραμματόσημον διὰ τὴν δαπάνην τῆς ἐκτυπώσεως τῆς νέας ταίνιας.